

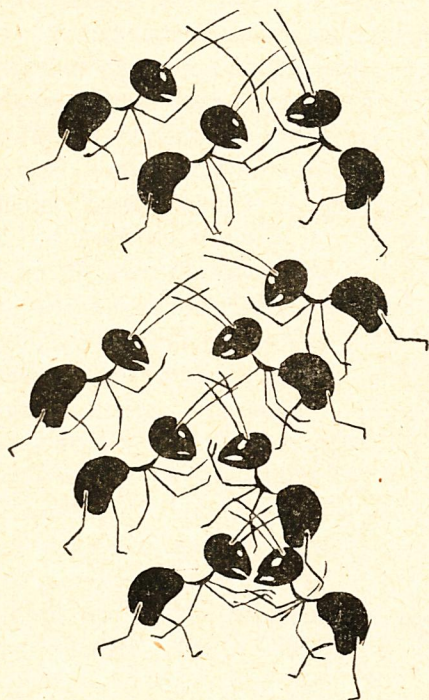
та ми. Но азъ никога не ще хвърча, за да попадна въ мрежата ти!

— Нѣма ли да ти порастнатъ крила?

— Глупчо, на мравка крила растатъ ли?

— Ами жило, като осата имате ли?

— Жило нѣмаме, но си имаме яки челюсти. По-страшни сж отъ

жилото. Освенъ това, ние си помагаме една на друга. Имаме и стражари, които пазятъ мравуняка и младитѣ мравки като мене. Веднага си иди на мрежата и чакай тамъ за мухи!

— Но азъ не ловя мухи съ тая мрежа!

— Ами за какъвъ дяволъ си я поставилъ на крушата?

— Това е люлката ми!

— Сега вече излъга.

— Заклевамъ ти се! Азъ обичамъ, когато духне вѣтръ, да се люлѣя.

Младата неопитна мравка заоглежда крушевито клонче съ паяжината, което едва се люлѣеше отъ вѣтреца.

— Ама истина ли говоришъ?

— Грѣмъ да ме порази, ако това не е люлка!... Ела да се полюлѣемъ двама, ако искашъ.

— Страхъ ме е.

— Тогава азъ отивамъ самъ. Ако и на тебе се доще да се люлѣешъ, заповѣдай!

Паякътъ бързо се издигна по жичката. Застана по срѣдата на мрежата и се отпусна.

— Ехъ, че хубаво люлѣе!

Дощѣ се на глупавата мравка люлчица.

— Ще дойда, но нѣма да се доближавашъ до мене, — каза тя.

— Сама ще се люлѣя.

— Нѣма да се доближавамъ! Сама се люлѣй!

Мравката бързо се изкачи на крушата. Полази по малкото клонче.

— Върви, не бой се, насърдаваше я паякътъ.

— Ако само ме наближишъ, ще скоча въ мравуняка, ще извикамъ